

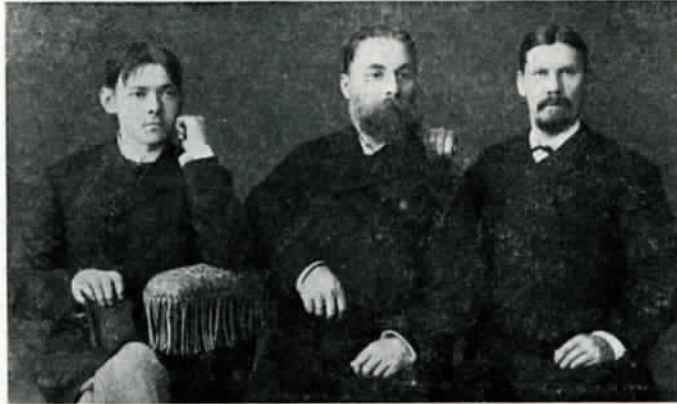
Itäkarjalaisia merkkimiehiä.

Meillä on aikaisemmin ollut tilaisuus lehdessämme kertoa muutamista itäkarjalaisista merkkimiehistä. Tällä kertaa saamme tutustua erääseen itäkarjalaiseen liikemieheen, joka kuoli verrattain nuorena, mutta kerkesi sitä ennen tehdä itsensä tunnetuksi, paitsi etevänä liikemiehenä, myöskin kotiseutunsa hyväksi tekemiensä lahjoitusten vuoksi. Tämä mies oli nimeltään Mikko (Mikael) Jaakonpoika Samulini-Jakowlev. Hän oli syntynyt Rukajärven pitäjän Tsholmon kylässä syyskuulla v. 1858. Käytyään parisen vuotta vasta hiljattain Kiimasjärven kylään perustetussa venäjän kielisessä kansakoulussa, siirtyi hän aivan poikasena Pietarissa olevaan enonsa perustamaan tukkuliikkeeseen juoksupojaksi. Tämä hänen enonsa, Kiimasjärveltä kotoisin oleva talollisenpoika Mikko Miinin oli aluksi harjoittanut kiertokauppaa Suomessa ja Inkerin maalla, mutta perusti sitten Pietariin kangastavarain ja teen tukkukaupan, joka yhä laajeni ja tuli tunnetuksi nimellä "Kauppatalo M. Miinin."

Juoksupojan kohtalo Pietarissa ei ollut kahdehdittava, sillä se oli erittäin kovaa "kauppakoulua" sekä ruumiillisesti että varsinkin siveellisten vaarain takia. Mikalla oli kuitenkin se hyvä puoli, että hän oli enonsa välittömän käskynalaisena ja siten vältti kaiken pahimman. Vilkasluontoisena ja älyllisesti lahjakkaana varitui karjalaispoika nuorukaiseksi ja pääsi enonsa uskotuksi liikeapulaiseksi. Varsinaisen työnsä ohella nuori apulainen ei viettänyt aikaansa jouten tahi huvitusten pyörteissä. Tuntien puutteelliset tietonsa ja koulusta saamansa opetuksen vähäisiksi, hän turvautui itseopiskeluun. Tätä tietä hän ahkeroiden pääsi melko pitkälle. Hyvän muistinsa ja uupumattoman lukuhalunsa ansiosta kerkesi hän hankkia melko määrän pohjatietoja ja hallitsi melko hyvin useita Euroopan kieliä.

Kun hänen enonsa, liikkeen perustaja, joka oli kohonnut Pietarin kaupungin porvariksi ja ensi luokan kauppiaksi oli v. n 1880 paikkeella kuollut, siirtyi liike kolmelle uudelle omistajalle. Pääjohtajaksi ja -osakkaaksi tuli Mika Samulini, apulaisjohtajaksi Vienan Karjalassa Uhtualla syntynyt Ivan Mitrofanoff sekä toiseksi apulaisjohtajaksi venäläinen Moskovassa syntynyt W. K. Zheljakoff. Liikkeen toiminimi oli edelleen Kauppatalo M. Miinin.

Mika Samulinen (Samoiloff) muutti sukunimensä isänsä Jaakon nimen mukaan Jakowleviksi. Tämä oli tarpeellinen toimenpide sen vuoksi, että samaan aikaan oli Pietarissa toinenkin samanniminen tukkukauppias, nim. Rukajärven kirkonkylästä kotoisin oleva kauppias Ivan Samoiloff. Kun kumpikin liike harjoitti suurta kauppaa Suomen liikemiesten kanssa, niin tästä nimien yhtäläisyydestä joltui monia haittoja.

Kauppatalo M. Miininin isännistö (vasemmalta oikealle): Mika Samulinen-Jakowlev, W. K. Zheljakoff ja Ivan Mitrofanoff.

Nuori Samulinen auttoi omaisiaan suurenmoisesti rakennuttamalla ison ja upean talon kotikyläänsä, perkauttamalla laajoja heinämaita kotiväelleen sekä n. 12 ha suuruisen pellon kotivaaralle, josta osa tehtiin pelloksi siten, että maanpäällä ollut kallio ammuttiin ja louhittiin ja tilalle tuotiin irtonaista maata pelloksi. Seutukuntansa ensimmäisenä hän laitatti 6 ha suuruisen suoviljelyksen. Kun samaan aikaan kruununmaita lohkoittiin, sai hän aikaan sen, että maanmittari suostui lohkaistamaan Samulisen suvulle lisämaata 65 ha. Mikan tarkoitus oli rakentaa kotikyläänsä kolmelle muulle veljelleen jokaiselle omat viljelykset, mutta kohtalo oli toisin määrännyt.

Nuori tsholmolainen kerkesi huolehtia kotiseudustaan kin lahjoittamalla ensin huomattavan rahaerän pohjarahastoksi ja sitten keräten lisää hän saaduilla varoilla rakennutti kotikyläänsä tshasounan eli rukoushuoneen sisustaan sen niin upeasti, että se oli sisustukseltaan rikkain Itä-Karjalan tshasounoista. Siinä oli koko peräseinä täynnä mitä upeimpia ja kallisarvoisimpia pyhäinkuvia, ikoneja eli obrazoja, kuten paikkakunnalla nimitettiin. Oli niitä paljon toisillakin seinillä ja eteisissäkin. Useimmat ikoneista oli hopeaisissa kehyksissä ja nämä kehykset olivat kullatut. Samoin oli toimitusristikin hopeinen ja kullattu sekä raamatun kannetkin hopeiset ja kullatut. Tshasounassa oli useita suuria uushopeaisia kynttilänjalkoja ja öljylampetteja. Tshasounan tornissa oli kuusi keiloa, niistä neljä pienempää ja kaksi isoa. Isoin niistä painoi yli 70 kiloa ja sitä pienempi oli 60 kilon painoinen, mutta siinä oli erittäin kaunis melodinen ääni johtuen siitä, että sen malmi sisälsi 17 % hopeaa. Myöskin kaksi papin toimituspukua oli Samulinen hankkinut tshasounalle, niistä toisen hopean- toisen kullanvärinen. — Tästä kaikesta on nyt vain muisto jäljellä, sillä bolshevikit ovat kaiken tuhonneet jälkeä jättämättä. Myös köyhille ihmisille oli Mika avulias jakaen heille joka kesä kotiseudullaan oleskellessaan huomattavia rahamääriä.

Niin oli Rukajärven pitäjän Tsholmon kylän poika noutanut omalla ahkeruudellaan ja sisullaan varakkaaksi ja avarakatseiseksi suurkauppiaksi, joka suunnitteli yhä uusia ja kauniita tehtäviä kotiseutunsa hyväksi. Ne olisivat saattaneet koitua koko Karjalankin hyväksi. Nämä suunnitelmat jäivät kuitenkin toteuttamatta, sillä Samulinen kuoli nuorena, 26 vuoden ikäisensä verensyöksyyn. Tämä tapahtui hänen ollessaan kaksi kuukautta oleskeltuaan Krimin kylpylöissä paluumatkalla junassa Moskovon ja Pietarin välisellä taipaleella.

Tuonnempana saanemme tutustua toiseen itäkarjalaiseen Kauppatalo M. Miininin johtajaan, suurkauppiaseen Ivan Mitrofanoffiin.